

... שם בשמים אתה יושב על ענן.
טבעת זהב על ראשך.
ומביט.

אולי עינינו, אולי על אגריס.
אולי יש לך גברים גדולים.
אולי אתה מתגעגע.
אולי אתה שומע אותנו עכשיו.
ואולי לא.

אנחנו יושבים פה, העץ הראשון מטפטף.
וטיפות נחתות לנו על הראש.
אולי זה אתה שאתה איתנו כמו מנסה להביט:
הכל בסדר, הגייס נמשכים.

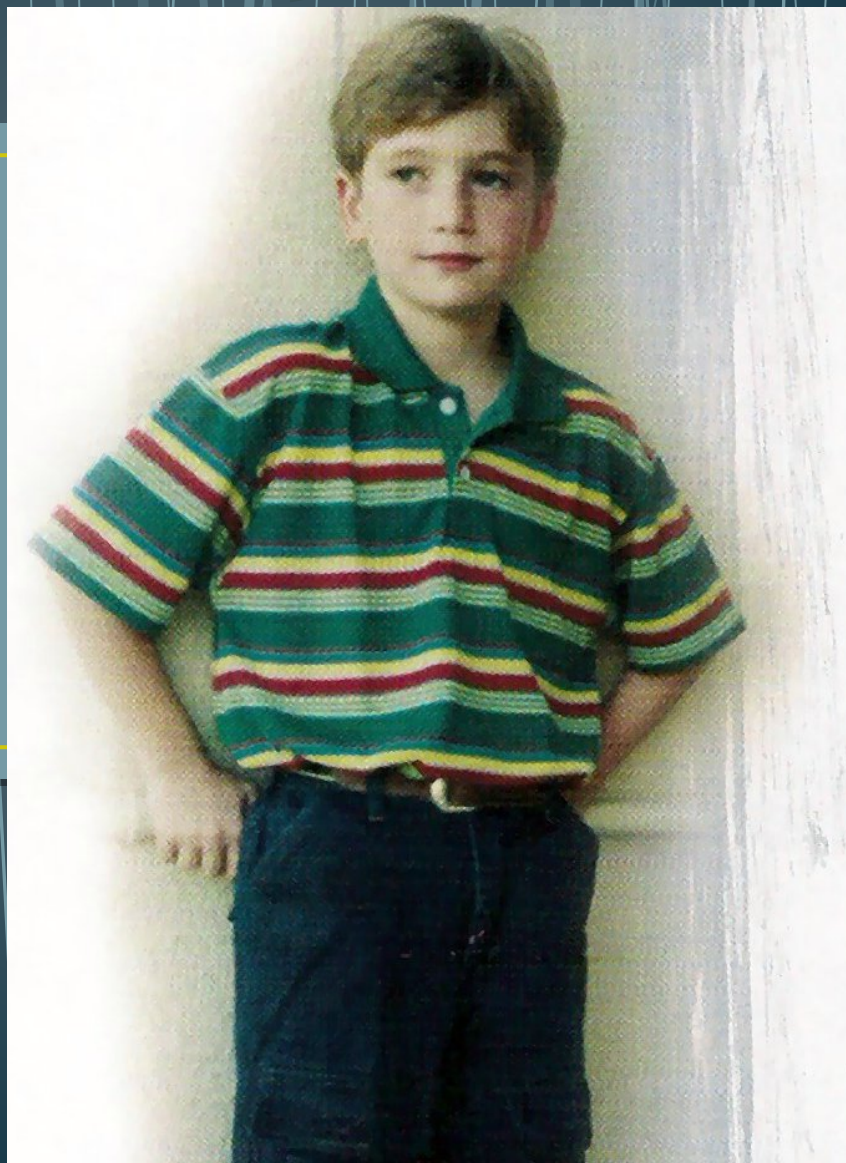
בשביאנו לשאר המיד גבר,
בשביאנו לשאר המיד איתנו.
בשביאנו אתה המיד גילעד.

בשם גברך אכתוב

שביל זה מוקדש לזכרו של גילעד ניב ז"ל
חלמיד כיתה ו' בנ"ס יסודי משגב
שנלקח מאיתנו בטרם עת, בפיגוע טרור בסיני
יחד עם אחיו, ליאור, בן ה-3 ואימו צילה
10.10.2004, כ"ג בתשרי תשס"ה

בשביל גילעד

ביום הזיכרון 2014 נפגשו בנות שכבה של גלעד ז"ל עם תלמידי מועצת תלמידים

גלעד זה חיוך חיוך זה צחוק צחוק זה
שמחה שמחה זה אושר אבל אין אושר
ואין שמחה כי גלעד כבר לא כאן איתנו
ויחד איתו נעלמו החיוך הצחוק השמחה
והאושר.

כתבה קסם, כיתה ו' 2004

למה אנשים הורגים אנשים? "

שאלו הילדים את הבנות.

היה לי חבר
החבר שלי אהב לשחק
החבר שלי אהב להשתולל
החבר שלי אהב להצחיק.

היה לי חבר
הוא קרא לי בשם חיבה
רק הוא קרא לי כך
אני קראתי לו בשמות חיבה
וגם איך שהוא אהב שיקראו לו.

היה לי חבר מיוחד
הוא כל כך אהב "לעשות חיים"
הוא כל כך אהב לחיות.

חבל שאת החיים לקחו ממנו
בשבילי תישאר תמיד איתי
בשבילי אתה תמיד גלעד.

כתב לבנה פאר-רביב כיתה ו' 2004

גילעד ילד כל כל מיוחד על פנין חיוך מתנוסס
חיוך מלאכים של ניצחון מוחץ
משחק כדורסל ונעלי החלה קרח
ורגע איתך זה כמו לעוף לירח
גילעד שלנו עם חולצת אם-אן-אם
בחוג סיירות טיילת גם כן.

לחופש לסיני יצאת אך ממנה לא חזרת
השארת פה חור שלא ייסגר
חור שבליבנו תמיד יישאר
שקשה עליו לעבור בשתיקה.

גילעד צילה וגם ליאור
לעולם לא תראו יותר את האור
את חסרונכם אנחנו כה כואבים
אוהבים ועדין לא מבינים.

כתב שחר צור כיתה ו' 2004

חשוב לנו שתדעו שגילעד היה ילד שמח...

קסם, מאיה ונגה מספרות לילדים זיכרונות מגילעד

גילעד שלנו תמיד שם בשבילנו.

תמיד ניסה לפתור את הבעיות והריבים ותמיד סיפר בדיחה, לא משנה

מה, תמיד חייך וצחק והיה חבר של כולם.

נתגעגע אליו תמיד.

לא משנה מה, אליו, אל צילה וליאור, אשר אבדו לנו אי שם.

תמיד ננצור אותם בליבנו, את הזיכרונות את הבדיחות והחיוכים.

תמיד יהיה מקום ריק בלב, שבו נחשוב מה היה קורה אילו?...

ולשאלה זאת, אין לנו תשובה, אבל דבר אחד נדע, הו תמיד יהיה איתנו

אי שם, מביט עלינו.

כתבה סביון פרפר כיתה ו' 2004

גילעד, גילעד היה ילד מצחיק וחמוד, מסתדר עם כולם, וחס וחלילה של
תעבור דקה ולא יספר בדיחה שתצחיק את כל מי שבסביבה.
אנחנו זוכרים איך היית משחק איתנו כדורסל... נוסע על אופניים... מחליק
על הקרח... או כל תחביב אחר.

כשבת לטיולים הבאת תיק גדול... עמוס בדברים טובים... אחד הדברים
הבולטים היה תיק התרופות שלך, שהיה גדוש בתרופות מכל המינים
והסוגים, שחס וחלילה לא יעבור רגע אחד בטיול שתרגיש באי נוחות.

ככה את גילעד אנחנו נזכור תמיד, מחייך ומלא שמחת חיים, ועכשיו זה
משהו אחר, כי לא נראה אותך יותר.
ואין איש שלא יזיל דמעה על צילה, על גילעד וליאור, שלכולכם נתגעגע
מאוד ותמיד נחשוב עליהם, ויהיה מקום בלב עם חור, חור של עצב
וגעגוע, שם יהיה גילעד- משהו שתמיד נזכור.

כתבו נוה בר שירה ויהלי חשמונאי כיתה ו' 2004

פעם היית פה איתנו
פעם היית כאן.
פה הכול עצוב
אבל אני יודעת,
שאתה שם בשמים
במקום טוב יותר.

- סרטון 1

שם, בשמים אתה יושב על ענן,
טבעת זהב מעל ראשך,
ומביט.

- סרטון 2

אולי עלינו, אולי על אחרים.
אולי יש לך חברים חדשים,
אולי אתה מתגעגע.
אולי אתה שומע אותי עכשיו,
ואולי לא.

אני יושבת פה, הגשם הראשון מטפטף,
וטיפה נוחתת לי על האף.
אולי זה אתה שלחת אותה כמו מנסה להגיד:
הכול בסדר, החיים נמשכים.
אני יודעת את זה אבל זה קשה
כמו השם שלך היית: גיל – עד

כתבה נגה שיאון כיתה ו' 2004